

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد طاهر - امریکا

۲۱ فبروری ۲۰۲۲

جنبش زنان و طالبان

بخش چهارم

چرا جنبش زنان افغانستان خود انگیخته است و چگونه آن را از حالت خود انگیختگی بیرون کرد؟ قبل از این که بر جنبش خودجوش زنان افغانستان بحث را دنبال کنم، تبصره ای بر حوادث جدید که در قبال زنان معترض افغانستان در کابل رخ داد و آن دستگیری دسته جمعی زنان معترض و رهائی چهار زن از قید طالبان بود، داشته باشم. طالبان به خانه هجوم برده و ۴۰ نفر را بازداشت کردند، که از جمله ۲۹ زن و باقی خانواده های شان اند. این خبر در صفحه دری بی-بی سی، به نقل قول از "رینا امیری"، نماینده ویژه امریکا در امور زنان و حقوق بشر افغانستان، به نشر رسید، که از منابع مختلف دیگر نیز همان روز این خبر تأیید شد و شبکه های اجتماعی این خبر را همگانی ساختند.

حکومت های فاشیست، برای مغشوش ساختن ذهن مردم و جهانیان، اگر از یک طرف دست به عمل غیر انسانی می زنند، از جانب دیگر برای نشان دادن حسن نیت شان کار کوچک را انجام می دهند. طالبان فاشیست، همزمان با دستگیری ۴۰ نفر از یک خانه، که تا حال این خبر را نه تکذیب و نه تأیید نموده اند. خبر رهائی و برگشت چهار زن معترض را، از طریق دفتر نمایندگی ملل متحد در کابل، چنین رسانه ئی ساختند، « ملل متحد از گزارش های دلگرم کننده ای استقبال می کند که چهار فعال زن افغان که شمارشان هفته ها ناپدید بوده اند، قادر به بازگشت به خانه های خود هستند.» این خبر را نماینده ملل متحد، چنان با دیپلوماسی خاص سیاسی ترتیب و نوشته بود، تا بر سخنگویان طالب که از دستگیری زنان معترض انکار ورزیده بوده اند، صحنه بگذارد. نمایندگی ملل متحد با این پیام دیپلماتیک خود، روی سیاه طالبان را شسته و روشن نساخته است که زنان معترض چرا ناپدید بوده اند و از کجا به خانه های شان بازگشت می کنند؟! دفتر نمایندگی ملل متحد در کابل، که حالا وظیفه بلند گوئی بین المللی امارت طالبان را به دوش دارد، در این پیام چنین وانمود ساخت که گویا دستگیری در میان نبوده است.

دستگیری، شکنجه، گرفتن معلومات ارتباطی ها، ضمانت خط و سرانجام برگشت به خانه، شیوه های اند که طالبان از آی-اس-آی یاد گرفته اند و بر زنان دستگیر شده و مردم افغانستان اعمال می نمایند. فشار روحی و جسمی را که این رژیم تک قومی، تک زبانی، دین ستیز، و زن ستیز و نوکر آی-اس-آی، در جریان بازجوئی با وسایل مختلف تحقیق

بر زندانیان تطبیق می کنند ، تا حال هیچ یک از معترضان آزاد شده از قید شان در باره ای آن اعمال و شیوه های تحقیق طالبان در زندان ها ، جرأت به لب گشودن نکرده اند، و هم اگر گاهی لب بگشایند به جز توصیف از برخورد به اصطلاح محترمانه طالبان، چیزی نمی گویند. چنان که استاد فیض الله جلال بعد از رهائی از قید ، برخورد طالبان را در چند روزی که در زندان شان بود خوب و انسان دوستانه توصیف کرد. موصوف از آن تاریخ تا امروز، در هیچ مصاحبه ای سهم نگرفته و انگشت انتقادی بر طالبان بلند نکرده است.

تصمیم گیری های کوچک و یا بزرگ در جنبش خود جوش ، اشتباهات را با خود همراه دارد. چون تصمیم گیرنده یک فرد و یا چند فرد می باشند که بدون در نظر داشت اطراف قضیه، دیگران را وادار به عمل می نمایند . جنبش های خود جوش که بدون رهبر و رهبر طور غیر آگاهانه به حرکت می افتند ، به اندک ترین اشتباه ضربه می خورند. قرار صحبت های « هدا خموش» که تا هنوز در خارج از افغانستان به سر می برد، که برای یکی از زنان مبارز در اروپا گفته است ، این که ۲۹ زن دستگیر شده از یک خانه ، بیشتر ایشان از طریق تلفون با او تماس داشته و از اعضای فعال گروپ زنان معترض در کابل بودند . برای این که دستگیر نشوند ، تصمیم گرفته بودند که در یک خانه مخفی شوند که با تأسف در آنجا لو رفته و طالبان آنها را دستگیر نموده اند.

با دستگیری چند زن معترض جنبش زنان افغانستان ، زنان را که در گروپ های اعتراضی فعال اند، پریشان و روان شان را ناآرام می سازد و آنچه سبب کند و کاوی ذهن زنان معترض می گردد. انکار و به کوچه حسن چپ زدن طالبان از دستگیری زنان است. نخستین سؤالی که در ذهن زنان ایجاد می گردد ، این است که اگر طالب آنها را گرفتار نکرده باشند، پس کجا می باشند؟ در فکر بسیاری از زنان معترض شاید و باید های زیادی خطور می کنند . به طور مثال ، شاید برای نجات خود از چنگال طالب ترک وطن کرده باشد ، و ...

زنان معترض به جای این که بسنجند که اگر هم‌رزم شان دستگیر شده باشد ، چه تدابیر را باید در پیش گرفت ، بدون دقت به طور فوری تلفون را برداشته و با شماره او تماس تلفونی گرفته و اس-ام اس ، می فرستد، تا بدانند که کجاست؟ در حالی که با این کار ، ارتباط و هویت خود را با فرد مظنون یا قیدی نزد استخبارات طالب آشکار می سازد. زنان معترض و مبارز افغانستان نیز بدون این که دقت نمایند که اگر یکی از هم‌رزمان شان زیر شکنجه لو رفته باید چه تدابیری بگیرند، نیز به جایی که تمام تماس های تلفونی، فیسبوکی، و دگر روابط شان را در شبکه های اجتماعی از تلفون همراه خود قطع و پاک کنند. هنوز هم در شبکه های اجتماعی از ناپدید شدن هم‌رزم شان با نشر فوتو او به شکلی در افشاء هم‌رزم خود سهم می گیرند . از آنجائی که ، دستگاه های استخباراتی اولین چیزی را که از نزد شخص مظنون می گیرند تلفون و لب تاپ است. چون از طریق این وسایل، افراد ارتباطی و تماس های نوشتاری و عکس های دوستان فرد به دام افتاده را پیدا کرده و به جست و جوی آنها می پردازند.

تماس های خارج از کشور نیز می تواند سندی برای محکومیت زندانی گردد . دوستان، عزیزان و حمایت گران جنبش زنان مبارز افغانستان باید دقت کنند ، موقعی که زنی مبارز و معترضی عضو خانواده شان، یا با او تماس تلفونی و یا فیسبوکی دارند و یا از طریق او را حمایت می نمایند، نباید فوراً احساساتی شده و در باره او در فیسبوک، و یا دیگر شبکه های اجتماعی چیزی بنویسند. چند روز منتظر بمانند، تا اخبار دستگیری او از منابع معتبر ملی و بین المللی درز کند . بعد از آن می توانند مطالبی را راجع به او درج شبکه های اجتماعی نمایند. چون دستگاه استخبارات طالبان،

زندانی را زیر نظر دارند هر نوع حمایت و پشتیبانی شما شاید به ضرر فرد زیر شکنجه باشد و به او اتهام و ابستگی به جریانات بیرون مرزی زده و برایش مشکلات زیادی را در جریان تحقیق به وجود بیاورند.

چرا ۲۹ زن معترض در یک خانه در کابل به چنگال طالبان وحشی افتادند؟ چون این زنان معترض دستگیر شده ، فکر نموده بودند که هر گاه به طور دسته جمعی در یک خانه مخفی شوند بهتر است. ولی فکر این را نکرده بودند که در یک حمله ناگهانی دشمن ، همه آنها دستگیر می شوند. فکر نکرده بودند که تجمع کثیر زنان در یک خانه، رفت و آمد والدین برای احوال گیری دختران شان ، فرستادن اطفال خرد سال برای خبر گیری ، و ... همه این حرکات در یک خانه ، یک محل یا کوچه ای، برای همسایه ها و خبر چین های استخباراتی سؤال برانگیز می شوند.

برای به دام انداختن مبارزان ، دستگاه های استخبارات با فرستادن زنان و دختران در محلات مشکوک زیر نام گدا، پالیدن خانه کرائی، طلبگاری برای پسرش شان و ... به درب خانه ها دق الباب می کنند ، زنان خانواده ها را با قصه های چرب و نرم و شیرین شان مصروف می سازند تا از ذهن شان گپ بکشند . شاید هم یکی از علل دستگیری دسته جمعی ۲۹ زن مبارز معترض افغانستان ، در یک محلی در شهر کابل با این چنین شیوه صورت گرفته باشد. هر گاه این ۲۹ زن معترض به گروپ های ۵ نفری و یا کمتر تقسیم می شدند، و در خانه های دوستان و اقارب شان در محلات مختلف مخفی می گردیدند شاید کمتر ضربه می خوردند.

مردم هنوز به روش مخفی کاری افراد ضد دولت آشنائی ندارند. هنوز ذهنیت مردم آماده چنین شرایطی نشده است تا بدانند که خانه های تیمی و مخفیگاه های مبارزان چگونه است. چون در افغانستان اشکال جنبش ها و حرکات ضد دولتی بیشتر خود جوش بودند تا آگاهانه . زیرا خود جوشی یا خود انگیزگی ، نیروئی است که ما را به جلو حرکت می دهد، ابزار اساسی برای رسیدن به اهداف ، دستیابی به رؤیا ها ، و موفقیت در سفری است که به آن زندگی می گوئیم. داشتن اعتماد به نفس، تفکر مثبت در مورد آینده و تمرکز به اهداف ، عاملان خود انگیزگی اند. توانائی دستیابی به اهداف، عامل باور به موفقیت است. باوری که برای تعیین هدف و انتخاب ، حین تلاش به سوی آن ، تأثیر شگرفی در رویکرد ها دارد. جنبش های خود انگیزته (یا خود جوش) به طور طبیعی به وجود نمی آیند و به کمک نیاز دارند. بالا بردن منظم سطح انگیزش جنبش ، به امید ها ، رؤیا ها و تصورات از آینده، شیوه های بهبود خود انگیزگی جنبش را می توان افزایش داد. وقتی بر اساس یک ویژگی از خواستی یا خواست ها و اهدافی ، راجع به کل آن قضاوت و تصمیم گیری صورت گیرد و به عجله دست به عمل زده شود . این عمل را خود انگیزته می گویند. چون کمترین آگاهی و سواد در مورد خواست و هدفی ، سبب می شود بیشتر زیر تأثیر تبلیغات رفت. برای بهبود این حرکت خود انگیزته فقط با سعی و تلاش ، اطلاعات کامل و جامع قبل از اجرای یک عمل، باید با شناخت دقیق، و شفاف تصمیم گرفته شود و دست به عمل زده شود .

ادامه دارد

از منابعی که در این نوشته استفاده شده است:

« چقدر خود انگیزته » دانشنامه آزاد (ویکی پدیا البرت بندورا پروفیسور دانشگاه استانفورد)

« گزارش ها در مورد آزادی چهار فعال زن افغان ... » بی بی سی فارسی

« اخبار » ، تلویزون طلوع و روزنامه ای ۸ صبح

شبکه های اجتماعی (فیس بوک)

بحث های درونی کمیته تدارک برای وحدت گروپ گفتمان ...

۱۸ فبروری ۲۰۲۲